

Arrest

nr. 299 031 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / AV/AG

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 27 juli 2018 het Schengengrondgebied binnen, via de luchthaven van Schiphol, in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname.

1.2. Verzoekster dient op 16 juli 2020 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de zin van artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is haar Nederlandse feitelijke partner, K.R.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 2 december 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster dient op 17 december 2020 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is haar Nederlandse feitelijke partner, K.R.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 21 juni 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoekster dient op 5 augustus 2021 een derde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is haar Nederlandse feitelijke partner, K.R.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 8 december 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens op 8 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Het door verzoekster tegen deze beslissing ingediende schorsings- en annulatieberoep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 270 907 van 5 april 2022 verworpen.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 17 mei 2022 een beslissing tot de afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het door verzoekster ingediende beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de Raad bij arrest met nummer 273 464 van 30 mei 2022 verworpen.

1.9. Op 30 juni 2022 wordt de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en dhr. K.R. geregistreerd door het gemeentebestuur van Brasschaat.

1.10. Verzoekster dient op 15 juli 2022 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Brasschaat neemt op 11 augustus 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, omdat uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat verzoekster niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar zij haar aanvraag heeft ingediend. Het door verzoekster tegen deze beslissing ingediende schorsings- en annulatieberoep wordt door de Raad bij arrest met nummer 279 941 van 10 november 2022 verworpen.

1.12. Verzoekster dient op 24 oktober 2022 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 21 april 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.10.2022 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in het kader van haar wettelijk geregistreerde partner, K. R.A. (RR. [...]) met de Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40bis, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten op 08.12.2021 en opgelegd voor een période van drie jaar. Er werd beroep ingesteld tegen deze beslissing, het beroep werd evenwel verworpen door de RvV bij arrest 270 907 dd. 05.04.2022, het inreisverbod is aldus definitief. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd en/of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient bovendien verwezen te worden naar het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat "het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten".

In principe voldoet betrokkene dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° wanneer zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene op 14.03.2022 een wettelijk geregistreerd partnerschap te Brasschaat heeft afgesloten met de referentiepersoon. Een geregistreerd partnerschap geeft betrokkene echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient er beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie dat deze haar de toekenning van een" afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van haar geregistreerde partner. De referentiepersoon kan zelfstandig zijn leven leiden. Hij is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Uit administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon heden ook tewerkgesteld is waardoor hij in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. De referentiepersoon verkreeg bovendien zelfstandig het verblijfsrecht wat het voormelde vaststelling enkel meer kracht bijzet. Evenmin blijkt er een zodanige afhankelijkheidsrelatie in omgekeerde richting. Toen betrokkene en referent een wettelijk partnerschap afsloten, was het inreisverbod reeds van kracht waardoor het redelijk te stellen is dat zowel betrokkene als referent zich ervan bewust waren dat een gezamenlijk gezinsleven in eender welk land behorend tot de Schengenzone niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Ze hadden moeten beseffen dat ze mogelijk op een andere manier, bv. door het onderhouden van een lange afstandsrelatie, de relatie gestalte zouden moeten geven. Dat vergt uiteraard wat meer inspanningen, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden door regelmatige contacten via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken van meneer aan mevrouw in het buitenland, etc. is het wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt in principe enkel een tijdelijke scheiding met zich mee van het koppel en heeft niet tot gevolg dat het haar definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar partner te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied en de Schengenzone dient te verlaten.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de Schengen te verlaten, teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, haar geregistreeerde partner ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien zij SIS-geseind staat zij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen zolang het inreisverbod van kracht is.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel, in haar synthesesmemorie, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van “*van het rechtstatelijk legaliteitsbeginsel en artikel 8 EVRM in samenhang begrepen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel van grondwettelijke waarde.*”

Zij verstrekt volgende toelichting in haar synthesesmemorie:

“III.b Ten gronde

Verzoekster verwijst naar het enige middel zoals omschreven in de inleidende akte.

Enig middel: Schending van de materiele motiveringsplicht onder de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen) juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet (hierna: Vw.), van het artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet '80, van het rechtstatelijk legaliteitsbeginsel en artikel 8 EVRM in samenhang begrepen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel van grondwettelijke waarde

A. Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat het eerste deel van het enige middel niet ontvankelijk kan zijn gezien onvoldoende duidelijk zou zijn gesteld op welke manier de rechtshandeling de rechtsregel schendt

Verzoeker stelt dat de schending van de bepalingen zoals opgenomen in het art. 2 en 3 van de Wet betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen kan geschonden zijn wanneer de uitdrukkelijke motivatie in de beslissing niet ‘afdoende’ is dan wel onvoldoende blijkt om de beslissing te schragen.

Verzoeker kan verwerende partij bijtreden alwaar zij betoogt dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Anderzijds getuigt de bestreden beslissing, waar zij uitgaat van een verkeerde rechttopvatting in hoofde van verzoekster niet van een behoorlijke en zorgvuldige belangenafweging in hoofde. Het onderdeel van het middel hangt samen met de schending van het rechtstatelijk legaliteitsbeginsel op basis

waarvan de administratieve overheden vooreerst en ten allen tijde de wet dienen te respecteren bij het nemen van individuele beslissingen ten aanzien van rechtsonderhorige.

Als de beslissing aangetast is met een onwettigheid dan is zij materieel niet afdoende gemotiveerd, maar steunt zij dan wel op een (1) een kennelijk onredelijke toepassing van wet dan wel op een (2) overschrijding of afwending van macht.

Verzoekende partij koppelt deze schending van de materiele motiveringsplicht aan haar inhoudelijk betoog dat finaal steunt op de (omgezette bepalingen van de gezinsherenigingsrichtlijn), de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet en finaal het art. 8 van het Europees verdrag betreffende de rechten van de mens. Indien voormelde bepalingen werden geschonden dan ontbeert de bestreden beslissing interne wettigheid en schend zij als dusdanig de artikel 2 en 3 van de wet formele motivering bestuurshandelingen.

B. Samengevat besluit verwerende partij dat geen schending van het artikel 8 EVRM kan voorliggen nu zowel de Belgische wetgeving en de Europese rechtspraak inzake werden gevolgd en het EHRM tevens reeds heeft geoordeeld dat omwille van de feitelijke aard van het begrip 'gezinsleven' de partnerrelatie tussen volwassenen niet steeds als beschermingswaardig wordt beschouwd. De gemachtigde kan volgens verwerende partij rechtmatig besluiten dat zij de vestigingsaanvraag van verzoekster mag afwijzen op basis van het bestaan van een niet ingetrokken nog opgeheven inreisverbod. Verwerende partij neemt geen standpunt in wat betreft de redenen of oorzaken die geleid hebben tot het inreisverbod. Verwerende partij stelt dat het arrest KA en het arrest Ouhrami (HvJ) in samenhang gelezen en begrepen, afdoende zijn om te beslissen dat er tussen verzoekster en haar partner geen zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat dewelke zou maken dat art. 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zich zou verzetten tegen de verwijdering van verzoekster. Immers, zo stelt het arrest KA, zijn volwassenen in beginsel in staat om zelfstandig te leven en hun relatie (waar nodig) tijdelijk verder te zetten op afstand.

Verzoekende partij wenst daarbij te duiden als volgt:

Het artikel 8 beschermt in zijn kern het recht om in de eigen persoonlijke levenssfeer ongemoeid gelaten te worden door de overheid. In essentie houdt artikel 8 een onthoudingsplicht in ten aanzien van de lidstaten om zich, zonder wettelijk en rechtmatig belang, te mengen in de interpersoonlijke relaties, de persoonlijke sfeer en de privacy van eenieder die onder haar rechtsmacht sorteert (art. 1 EVRM). In beginsel is de toepassings sfeer van artikel 8 dan ook niet beperkt tot 1/het hebben van een positieve plicht om een gezin dat 'beschermingswaardig' is toe te laten op zijn grondgebied en 2/worden niet enkel de Staatsburgers beschermd onder dit artikel, maar eveneens 'elkeen die op het grondgebied verblijft'. Als de Staat ingrijpt in de persoonlijke levenssfeer, met name haar initiële onthoudingsverplichting doorbreekt, dan vereist artikel 8.2 een drieledige toets:

- Is de beperking voorzien bij wet;
- Is de beperking noodzakelijk in functie van een doelstelling van algemeen belang ("pressing social need in a democratic society");
- Is de beperking proportioneel in verhouding met het vooropgestelde doel van algemeen belang

Sinds het arrest CASE OF ABDULAZIZ, CABALES AND BALKANDALI v. THE UNITED KINGDOM van het EHRM staat vast dat de staat een rechtmatig en legitiem belang heeft bij migratiecontrole. Verzoeker betwist dit niet. Tevens voorziet de verblijfswet en haar uitvoeringsbesluit een wettelijke basis waarop de administratie zich kan steunen ter 'legitimatie' van haar beslissing.

Omdat het artikel 8 EVRM de proportionaliteitstoets vereist, en dit de hoogste rechtsbron is, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hoewel zij haar oordeel niet in de plaats mag stellen van dat van de gemachtigde, de onder het artikel 8.2 vereiste proportionaliteitstoets maken en daarbij rechtmatig tot de conclusie komen dat de administratie de proportionaliteitstoets kennelijk onredelijk heeft uitgevoerd.

Feitelijke elementen die hierbij belangrijk zijn:

- Verzoekster en haar partner hebben elkaar niet in een precaire context leren kennen. Zij ontmoeten elkaar in het land waar zij beiden zijn geboren en waar zij opgegroeid zijn.
- Verzoekster is, in navolging van haar relatie met dhr. K, de Schengenzone ingereisd met een geldig visum.
- Verzoekster en haar partner, die op dat moment niet langer gescheiden wensten te leven hebben op dat moment beslist om na het aflopen van haar visum kortverblijf de situatie van verzoekster haar verblijfssituatie vanuit België zelf te regelen.

- Verzoekster heeft nooit feiten gepleegd noch is zij enige bedreiging voor de openbare orde, wel integendeel is verzoekster een productief lid van de Belgische samenleving;
- Verzoekster kreeg aansluitend geen inreisverbod opgelegd op basis van haar persoonlijk gedrag of enige bedreiging welke zij mogelijk kan stellen ten opzichte van de Belgische samenleving;
- Verzoekster heeft een inreisverbod met standaardtermijn van 3 jaren gekregen ten gevolge van 'risico op onderduiken' waartoe de gemachtigde eerder had besloten. Gezien mevrouw reeds verschillende verblijfsaanvragen heeft ingediend werd besloten dat de kans dat zij vrijwillig zou terugkeren naar het land van herkomst klein was. De vreemdelingenwet en de terugkeerrichtlijn voorzien beiden de automatische koppeling tussen de bijlage 13 septies en 13 sexies.
- In zoverre kon betwijfeld worden dat de relatie tussen verzoekster en dhr. K. zou gebaseerd zijn enkel op een verblijfsrechtelijk oogmerk vanwege verzoekster, staat op heden voldoende vast dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie heeft en verder beoogt met dhr. K. De procedure schijnwettelijke samenwoning werd positief beoordeeld en het wettelijk partnerschap tussen partijen werd geregistreerd.

Algemeen moet worden aangenomen dat wat betreft de gezinshereniging tussen Unieburgers en hun familieleden de gemachtigde niet beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid, zoals zij dat wel heeft onder de artikelen 9 en 10 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde hoort na te gaan of verzoekster en haar partner voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 bis Vw. (in huidige procedure). De basis voor deze procedure is immers het Europees recht, met name de terugkeerrichtlijn, dewelke bindende verplichtingen oplegt aan de staten.

In de situatie van verzoekster staat het vast dat zij en haar partner voldoen aan de vereiste procedure-eisen.

In het arrest 'Chakroun' (C-578/08) stelt het Hof van Justitie onder §43 als volgt: Aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c van de richtlijn 2003/86 strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging en aan het nuttig effect daarvan.

Het Hof verzet zich daarbij tegen de praktijk waarbij de individuele lidstaat bijkomende eisen of bewijsvoorschriften oplegt, buiten deze voorzien in het kader van de gezinsherenigingsrichtlijn zelf. Het Hof verwijst naar de considerans van de gezinsherenigingsrichtlijn (onder punten 2,4 en 6):

(2) "Maatregelen op het gebied van gezinshereniging moeten in overeenstemming zijn met de verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren, die in veel internationale rechtsinstrumenten wordt opgelegd. In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name worden erkend in artikel 8 van het op 4 november 1950 te Rome ondertekende Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden [hierna: 'EVRM'], en in het op 7 december 2000 te Nice afgekondigde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [PB C 364, blz. 1; hierna: 'Handvest']. [...]" (4)

(4) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd. [...]"

(6) Om de bescherming van het gezin te waarborgen en de mogelijkheid te bieden het gezinsleven voort te zetten of op te bouwen, moeten, op basis van gemeenschappelijke criteria, de materiële voorwaarden worden vastgesteld voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging

Daarop volgend kan worden besloten dat de gezinsherenigingsrichtlijn en het artikel 40 bis Vw. zich verzetten tegen een praktijk waar de administratie contra legem eigen voorwaarden gaat bepalen die naast deze voorgeschreven onder artikel 40 bis Vw. vereist zijn.

De discretionaire marge van de gemachtigde wordt daarbij beperkt gezien de gezinsherenigingsrichtlijn kan beschouwd worden als een juridisch instrument dat nauw verbonden is met de beginselen van vrij verkeer als hoeksteen van de supranationale Europese rechtsorde.

Een en ander toont zich problematisch wanneer de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zoals dat in het geval van verzoekster voorkomt.

Waar verzoeker verweerder kan bijtreden in zijn stelling dat het arrest Ouhrami – HvJ een belangrijk principiële arrest vormt wat betreft de werking en inwerkingtreding van dergelijke verboden, laat verwerende partij in haar nota wel na om standpunt in te nemen met betrekking tot de meer recente rechtspraak JZ.

Immers, In 2020 verscherpte het HvJ in de zaak JZ (HvJ 17 september 2020, C-806/18) op dat vlak nogmaals haar rechtspraak door duidelijk te stellen dat:

"Voor het ingaan van een dergelijk verbod wordt verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten. Daaruit volgt dat het illegale verblijf van een onderdaan van een derde land tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat die onderdaan het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat. In een dergelijke situatie kan de betrokkene niet worden bestraft wegens schending van een inreisverbod, aangezien een dergelijke schending nu juist ontbreekt (...) [E]en inreisverbod [heeft] (...) geen gevolgen wanneer de terugkeerverplichting niet wordt nagekomen, zodat het niet kan worden geacht te zijn geschonden in een situatie als in het hoofdgeding, waarin de betrokkene het grondgebied van de lidstaten nooit heeft verlaten".

Bijgevolg zou een inreisverbod geen enkele uitwerking en rechtsgevolgen mogen hebben zolang betrokkene België en Schengen niet verlaat.

Nogmaals treedt verzoekster de verwerende partij bij waar zij stelt dat het niet de bedoeling kan zijn dat iemand 'beloofd wordt' door het niet nakomen van een lastens hem of haar opgelegd verbod om de Schengenzone te betreden.

Daarnaast merkt verzoeker wel op dat de verhouding tussen de gezinsherenigingsrichtlijn en de terugkeerrichtlijn niet erg duidelijk is.

Kan het zuivere bestaan van een inreisverbod dat werd opgelegd in toepassing van de terugkeerrichtlijn en in essentie niet gesteund is op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, voldoende zijn om te besluiten dat de ratio legis van de gezinsherenigingsrichtlijn, het recht op samenzijn met familie wordt doorbroken?

Doorstaat deze praktijk nog de proportionaliteitstoets vereist onder het artikel 8.2 EVRM?

Is deze praktijk voldoende wettelijk omkaderd nu zij rust op twee verschillende rechtskaders die op een onvoldoende duidelijke manier met elkaar interfereren.

Nogmaals treedt verzoeker verwerende partij ook bij waar zij stelt dat er tussen partijen geen zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat dewelke maakt dat aan de betrokken unieburger, de volwassen heer King, het voornaamste element van zijn statuut als unieburger zou worden ontzegd waarbij hij zou worden gedwongen om eveneens het Schengengebied te verlaten net omwille van deze versterkte afhankelijkheid.

Verzoeker en haar partner zijn volwassen. Zij zijn in staat om zichzelf te handhaven. Maar is deze verscherpte afhankelijkheid en het strikte criterium uit het arrest KA het enige criterium dat in ogenschouw moet worden genomen wanneer de overheid een aanvraag op basis van het art. 40 bis afwijst?

In dergelijke realiteit kan de Unieburger, volwassen en gezond van lichaam en geest, nooit het recht verkrijgen om de duurzame levensgemeenschap met de partner ten opzichte van wie een inreisverbod werd genomen op Belgisch grondgebied te beleven.

Dit standpunt zou tot kennelijk onredelijke gevolgtrekkingen leiden. Immers, verzoekster heeft net al die verblijfsaanvragen ingediend omwille van haar grote liefde voor dhr. King. En net daarom werd haar een inreisverbod opgelegd.

Dit is de kern van het betoog dat verzoekster wenst te maken voor Uw Raad.

Zij volgt verwerende partij en erkent het legitiem belang van de Staat bij migratiecontrole. Verzoekster weet dat zij geen afgeleid verblijfsrecht kan puren uit het artikel 20 van het VWEU. Dit is nooit haar vraag geweest.

De vraag die rijst en die zo nodig moet beantwoordt worden is in hoeverre het belang van migratiecontrole (verzoekster werkt, draagt bij aan de samenleving, is geen gevaar voor de samenleving, spreekt vlot Nederlands, ...) nog in proportie staat met het recht van verzoekster en haar partner om na 8 jaren relatie (nogmaals een relatie die niet in precair verblijf is gestart) ongemoeid gelaten te worden door de overheid.

Verzoekster merkt op dat het arrest KA geen duidelijk onderscheid maakt navenant de reden op basis waarvan het inreisverbod werd genomen.

De vraag die rijst is in hoeverre een latent bestaand inreisverbod, dat volgens zeer recente rechtspraak zonder rechtsgevolgen is, afbreuk kan doen om de bescherming van familieleden van burgers van de Unie, a fortiori wanneer dergelijk inreisverbod niet is genomen op basis van enige vorm van bedreiging vanwege de verzoeker naar de Belgische openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Verzoekende partij kan als dusdanig de verwerende partij niet langer volgen waar zij stelt dat er geen enkele mogelijke uitzondering bestaat op het criterium (de versterkte afhankelijkheid) vevat in de rechtspraak KA.

Geconcludeerd moet worden dat het afgeleid verblijfsrecht (dat subsidiair is ten opzichte van de wettelijke mogelijkheden tot gezinshereniging) niet speelt en de aangehaalde rechtspraak als dusdanig niet dienstig is wanneer de kandidaat gezinshereniger een familielid is van de burger van de unie die vermeld wordt in het artikel 40 bis Vw. zelf.

Tot op heden is er geen rechtspraak van het Hof van Justitie dewelke de facto en de iure een antwoord biedt op de problematische interferentie die kan ontstaan tussen de gezinsherenigingsrichtlijn (gezinshereniging met burgers van de unie die hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend) en de terugkeerrichtlijn.

Wel kan worden besloten dat de ratio legis van de gezinsherenigingsrichtlijn en daarmee de beginselen van vrij verkeer sterk onder druk komen te staan indien, wanneer aan de wettelijke voorwaarden is voldaan de vestigingsaanvraag wordt afgekeurd om enkele reden van het bestaan an een inreisverbod. Dergelijke beslissing kan de proportionaliteitstoets onder het artikel 8.2 EVRM niet meer doorstaan. De verhouding tussen het legitiem belang bij migratiecontrole en de persoonlijke situatie van verzoekster moet daarbij doorwegen in het voordeel van de verzoekende partij.

Noch de vreemdelingenwetgeving, noch de Europese regelgeving voorziet een rechtsgrond voor de bestreden beslissing, ook niet wanneer (eerst) vastgesteld is dat er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met de refertepersoon bewezen is. Ook het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A. t. België, biedt hiervoor geen rechtsgrond.

Tevens is het onduidelijk welke jurisprudentiële gevolgen het arrest KA heden heeft, gelet op de verscherpte rechtspraak JZ betreffende de rechtsgevolgen van inreisverboden.

Indien zij geen enkel rechtsgevolg hebben intra EU, kan dan nog volstaan worden met de redenering die door de gemachtigde werd gevolgd?

Omdat dergelijk kader ook niet langer volstaat om voor de rechtsonderhorige een voldoende duidelijk (rechtszekerheid) rechtskader te bieden (vereiste onder art. 8.2 EVRM) moet a fortiori worden besloten dat de genomen beslissing geen voldoende juridische basis heeft door de enkele verwijs naar het bestaand inreisverbod.

Dergelijke beslissing kan worden geacht het legaliteitsbeginsel in een democratische samenleving te hebben geschaad.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster in haar synthesesmemorie uitdrukkelijk stelt dat zij “*verwerende partij [kan] bijtreden alwaar zij betoogt dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan*”. In de mate dat zij de schending van de formele motiveringsplicht nog verbindt aan haar inhoudelijk betoog dat finaal steunt op artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet en finaal artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat hierna zal blijken dat verzoekster geen schending van deze bepalingen aantoonde (zie infra). Een schending van de formele motiveringsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. In casu diende verzoekster een aanvraag in om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar wettelijk geregistreerde Nederlandse partner en dit op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling betreft een omzetting van artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG – zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. Nr. 51-2845/001, 40).

3.6. Verweerder weigert in casu verzoeksters verblijfsaanvraag, waarbij hij erop wijst dat “*Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien zij SIS-geseind staat zij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.*”

3.7. Teneinde de wettigheid van voormelde motivering te beoordelen, dienen een aantal vragen te worden beantwoord. Een eerste vraag die zich stelt, is de vraag of het aan verzoekster afgeleverde inreisverbod, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, reeds rechtsgevolgen heeft, ook al heeft verzoekster het Schengengebied nog niet heeft verlaten.

3.8. De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie zich in het arrest van 8 mei 2018 in de zaak met nr. C-82/16 K.A. e.a.) heeft uitgesproken over een verblijfsaanvraag van een derdelander met een statische Belgische onderdaan, waarbij die derdelander het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met terugkeerbesluit. Het Hof van Justitie stelde dat de richtlijn 2008/115/EG zich niet verzet tegen een praktijk die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend door een familielid van een Unieburger die zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden. Tegelijk stelde het Hof dat artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese (VWEU) zich verzet tegen een praktijk van een

lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat er een inreisverbod geldt, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander, dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. Uit dit arrest kan aldus worden afgeleid dat, mits inachtneming van een afhankelijkheidsonderzoek, een inreisverbod wel degelijk gevolgen kan teweegbrengen bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging van een derdelander, die aan dit inreisverbod onderhevig is. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd, naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten (zie RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654, RvS 3 april 2020, nr. 247.370).

3.9. Tevergeefs verwijst verzoekster naar de arresten Ouhrami en JZ van het Hof van Justitie. Het is niet omdat een inreisverbod slechts in werking treedt vanaf het moment dat de derdelander effectief het grondgebied van de lidstaten verlaat, dat er geen rekening mag gehouden worden met het bestaan ervan. In de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, heeft het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Het Hof stelde in zijn arrest Ouhrami dat de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure, hem niet in staat mag stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Uit het voormelde arrest van het Hof kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag helemaal geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653, RvS 3 april 2020, nr. 247.370 en RvS 5 februari 2021, nrs. 249.734 en 249.735). Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet dient zo te worden geïnterpreteerd dat het inreisverbod – dat een terugkeerbesluit aanvult – bestaat en bindende kracht heeft (*“existe et à force obligatoire”*) vanaf de kennisgeving ervan, maar dat de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen van zodra de betrokken derdelander daadwerkelijk het grondgebied heeft verlaten (RvS 6 maart 2020, nr. 247.247). Verzoekster lijkt dit in haar synthesememorie ook te erkennen, waar zij stelt dat zij *“verweerder kan bijtreden in zijn stelling dat het arrest Ouhrami – HvJ een belangrijk principiële arrest vormt wat betreft de werking en inwerkingtreding van dergelijke verboden”*. Ook het arrest C-806/18 van het Hof van Justitie van 17 september 2020 (zaak JZ) kan niet dienstig worden ingeroepen door verzoekster. Immers houdt dit arrest in wezen in dat een gevangenisstraf wegens een schending van het inreisverbod niet mogelijk is, als de derdelander het Schengengebied nog niet heeft verlaten. Een dergelijke kwestie ligt thans echter niet voor.

3.10. Verzoekster stelt zich verder de vraag naar de problematische interferentie die kan ontstaan tussen de gezinsherenigingsrichtlijn – de Raad neemt aan dat verzoekster wenst te verwijzen naar de richtlijn 2004/38/EG – en de richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG).

3.11. Hoewel de Raad verzoekster kan volgen dat er in bepaalde gevallen sprake kan zijn van een dergelijke problematische interferentie, blijkt niet dat dit in haar situatie zo is. De Raad wijst immers op het volgende. Het aan verzoekster afgeleverde inreisverbod vindt haar grondslag in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting betreft van de richtlijn 2008/115/EG.

Artikel 2, punt 3 van de richtlijn 2008/115/EG bepaalt het volgende:

“Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex.”

Artikel 3, punt 1 van de richtlijn 2008/115/EG bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. ‘onderdaan van een derde land’: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex;”

Artikel 2, punt 5 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) bepaalt het volgende:

“In deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;

[...].”

Artikel 2.2. van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: [...]

2. „familielid”:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

3.12. De Raad brengt in herinnering dat verzoekster een aanvraag gezinshereniging heeft geïnitieerd op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling een omzetting betreft van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. De eerstgenoemde bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk wetboek”.

Artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht

in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf”

3.13. Uit een samenlezing van voormelde bepalingen blijkt aldus dat “familieleden” zoals worden gedefinieerd in artikel 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG. Verzoekster is echter geen dergelijk “familielid”. Zij is immers geen echtgenote van een Unieburger, noch een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn. Evenmin stelt de Belgische wetgeving het wettelijk geregistreerd partnerschap, dat zij met haar Nederlandse partner heeft afgesloten, gelijk met het huwelijk (zie arrest GwH met nummer 120/2017 van 12 oktober 2017). Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Uit een samenlezing van voormelde bepalingen, kan niet zonder meer worden afgeleid dat familieleden, zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG – die niet onder de definitie van familieleden in artikel 2.2 van richtlijn 2004/38/EG vallen – tevens zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG. Verzoekster toont niet aan waarom er in haar geval, ondanks deze vaststellingen, alsnog sprake is van een problematische interferentie tussen de richtlijn 2004/38/EG en de richtlijn 2008/115/EG. Zij toont niet aan dat de Europese wetgever ervoor heeft willen opteren om de familieleden, zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG – wat verzoekster is – eveneens uit te sluiten van het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG. Evenmin toont zij aan dat de nationale wetgever hier, in de situatie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voor heeft willen opteren. Verzoekster kan derhalve niet dienstig stellen dat “*dat het afgeleid verblijfsrecht (dat subsidiair is ten opzichte van de wettelijke mogelijkheden tot gezinshereniging) niet speelt en de aangehaalde rechtspraak als dusdanig niet dienstig is wanneer de kandidaat gezinshereniger een familielid is van de burger van de unie die vermeld wordt in het artikel 40 bis Vw. zelf.*”

3.14. Uit de voorgaande punten is gebleken dat het aan verzoekster betekend inreisverbod van drie jaar reeds rechtsgevolgen heeft en dat de situatie waarin zij zich bevindt, met name een wettelijk geregistreerde partner, niet wordt uitgesloten van de toepassing van de richtlijn 2008/115/EG. Vervolgens dient nog te worden ingegaan op het argument van verzoekster dat de bestreden beslissing geen voldoende juridische basis heeft door de enkele verwijzing naar het bestaand inreisverbod.

3.15. De Raad stelt in dit verband vast dat de in casu bestreden beslissing duidelijk een rechtsgrond vermeldt, die verzoekster in staat dient te stellen om te begrijpen op welke juridische grondslag deze beslissing werd genomen. In de bestreden beslissing kan immers als volgt worden gelezen: “*Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40bis, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.*” en “*Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016)*”.

3.16. Teneinde te beoordelen of de hierboven vermelde juridische rechtsgrond verweerder toelaat de in casu bestreden beslissing te treffen, dient verder te worden ingegaan op de vraag of de verwijzing naar een geldend inreisverbod volstaat om de aanvraag gezinshereniging te weigeren. De Raad brengt in herinnering dat verzoekster een wettelijk geregistreerd partner van een Nederlandse onderdaan is, waarbij haar situatie wordt geregeld door artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting betreft van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Ondanks dat zij de wettelijk geregistreerde partner van een Unieburger is, dient verzoekster nog steeds te worden beschouwd als een “*onderdaan van een derde land*” in de zin van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG en artikel 1, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (zie supra). Artikel 1, § 1, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet voorziet in de definiëring – en de uitlegging van de draagwijdte – van een inreisverbod. Deze bepaling luidt als volgt: “*de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt.*” Uit deze definiëring volgt dat een inreisverbod tevens een verbod inhoudt om op het grondgebied te verblijven, behoudens de in artikel 74/11, § 3, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen (zie RvS 5 februari 2021, nr. 249.735). Zonder afbreuk te doen aan het mogelijk verblijfsrecht dat verzoekster kan ontleen aan artikel 21 van het

VWEU, in haar hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van een Unieburger die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend – wat hierna zal worden onderzocht – stelt de Raad vast dat verzoekster, gelet op het bestaan van het inreisverbod, dat opgeheven noch opgeschort is, geen verblijfsrecht kan genieten, ook al was voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder kon dan ook terecht vaststellen dat verzoekster, in beginsel, geen verblijfsrecht kan krijgen, zolang zij onderhevig is aan het inreisverbod. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat “*noch de vreemdelingenwetgeving, noch de Europese regelgeving voorziet een rechtsgrond voor de bestreden beslissing*”. Verzoekster kan zich ook niet baseren op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie, teneinde te argumenteren dat de bestreden beslissing een praktijk contra legem zou zijn, die eigen voorwaarden toevoegt aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat voormeld arrest betrekking heeft op de uitlegging van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, dat ertoe strekt de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Dergelijke situatie ligt in casu niet voor.

3.17. Wat betreft het afgeleid verblijfsrecht, voortvloeiend uit het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon en vervat in het VWEU, stipt de Raad aan dat het Hof van Justitie in zijn arrest K.A. e.a. van 8 mei 2018 voor recht heeft verklaard dat:

“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat:

- *het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd;*
- *wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;*
- *[...].”*

3.18. De bestreden beslissing past deze K.A.-rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin de weerslag van een inreisverbod op een verblijfsaanvraag met een statische burger van de Unie aan bod komt, naar analogie toe op verzoeksters geval, waarbij met name – na te hebben vastgesteld dat verzoekster onderhevig is aan een geldend inreisverbod – wordt onderzocht “*of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.*” In deze stelt verweerder vast dat : “*Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie dat deze haar de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van haar geregistreerde partner. De referentiepersoon kan zelfstandig zijn leven leiden. Hij is een volwassene persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassene persoon mag worden verwacht. Uit administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon heden ook tewerkgesteld is waardoor hij in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. De referentiepersoon verkreeg bovendien zelfstandig het verblijfsrecht wat het voormelde vaststelling enkel meer kracht bijzet. Evenmin blijkt er een zodanige afhankelijkheidsrelatie in omgekeerde richting. Toen betrokkene en referent een wettelijk partnerschap afsloten, was het inreisverbod reeds van kracht waardoor het redelijk te stellen is dat zowel betrokkene als referent zich ervan bewust waren dat een gezamenlijk gezinsleven in eender welk land behorend tot de Schengenzone niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Ze hadden moeten beseffen dat ze mogelijk op een andere manier, bv. door het onderhouden van een lange afstandsrelatie, de relatie gestalte zouden moeten geven. Dat vergt uiteraard wat meer inspanningen, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden door regelmatige contacten via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken van meneer aan mevrouw in het buitenland, etc. is het wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt in principe enkel een tijdelijke scheiding met zich mee*

van het koppel en heeft niet tot gevolg dat het haar definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar partner te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied en de Schengenzone dient te verlaten". De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster in haar synthesememorie uitdrukkelijk erkent dat er tussen haarzelf en haar partner "geen zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat dewelke maakt dat de betrokken Unieburger het voornaamste element van zijn statuut als Unieburger zou worden ontzegd, waarbij hij zou worden gedwongen om eveneens het Schengengrondgebied te verlaten, net omwille van deze versterkte afhankelijkheid". Tevens dient de Raad vast te stellen dat verzoekster geen kritiek uitoefent op de wijze waarop verweerder dit afhankelijkheidsonderzoek heeft gevoerd. Evenmin voert zij aan dat dit onderzoek zou zijn gestoeld op een onzorgvuldige of onvolledige feitenvinding.

3.19. Wel stelt verzoekster zich de vraag of deze verscherpte afhankelijkheid en het strikte criterium uit het arrest K.A. in ogenschouw moet worden genomen wanneer de overheid een aanvraag op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet afwijst. In deze herhaalt de Raad echter dat verzoekster zich niet kan gelijkstellen met een "kern" familielid in de zin van artikel 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG (zie supra). Verzoekster, aan wie nog steeds een inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan worden tegengeworpen, toont niet aan waarom het afhankelijkheidsonderzoek uit het arrest K.A. niet naar analogie op haar situatie van toepassing zou zijn of welk belang ze erbij heeft dat verweerder dit afhankelijkheidsonderzoek heeft verricht en niet zonder meer een negatieve beslissing treft wegens het inreisverbod waaraan zij is onderworpen. Familieleden in de zin van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG kunnen zich niet op deze richtlijn beroepen, teneinde een afgeleid recht op binnenkomst of verblijf te verwerven. Evenmin kan een toepassing van artikel 21 van het VWEU – dat handelt over de situatie van Unieburgers die hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend – resulteren in een automatisch recht op binnenkomst en verblijf voor deze familieleden "in de ruime zin". Verzoekster kan zich dan ook niet op een gunstigere rechtspositie beroepen, teneinde te argumenteren dat de afhankelijkheidstoets in haar zaak niet mag gebeuren.

3.20. De Raad neemt akte van verzoeksters overtuiging dat de handelswijze van verweerder zou leiden tot kennelijk onredelijke gevolgtrekkingen en dat dit ingaat tegen de ratio leges van de richtlijn 2004/38/EG. Deze overtuiging doet echter geen afbreuk aan de vaststelling, zoals hierboven gemaakt, dat verzoekster – die uitdrukkelijk erkent dat er in haar geval geen sprake is van een afhankelijkheidsband tussen haarzelf en haar partner – niet heeft aangetoond dat verweerder heeft gehandeld in strijd met het voorziene nationale en Europese rechtskader. Ook de stelling dat zij net al haar verblijfsaanvragen heeft ingediend om bij haar partner te kunnen blijven, terwijl deze verschillende aanvragen de reden zijn waarom haar een inreisverbod werd opgelegd, doet hieraan geen afbreuk.

3.21. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Nu verzoekster verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, dient te worden aangenomen dat er in de thans voorliggende zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Volgens het EHRM moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Ne-derland (GK), § 106). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig

geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). Het EHRM heeft ook aangegeven dat staten niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dus over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

3.22. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd. Zo werd in de bestreden beslissing concreet uiteengezet waarom er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsband, dat op grond hiervan een verblijfsrecht moet worden toegestaan (zie supra). Tevens werd uiteengezet dat verzoekster reeds onderhevig was aan een inreisverbod, op het moment dat zij het wettelijk partnerschap afsloot, zodat zij en haar partner behoorden te weten dat een gezamenlijk gezinsleven in eender welk Schengenland niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Er wordt gesteld dat verzoekster en haar partner via regelmatige contacten via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken van verzoeksters partner, en dergelijke, hun gezinsleven kunnen verderzetten. Verweerder erkent dat dit bijkomende inspanningen kan vergen, doch dat hiertoe geen hinderpalen voorliggen. Er wordt nog op gewezen dat het in principe slechts gaat over een tijdelijke scheiding, waarbij het niet definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst met haar partner een gezinsleven te ontwikkelen, waarbij er wordt gewezen op de mogelijkheid om een opschorting of een opheffing van het inreisverbod te verzoeken.

3.23. Door louter de elementen die haar zaak kenmerken te benadrukken, toont verzoekster niet aan dat de overwegingen van verweerder, zoals deze in de bestreden beslissing prijken, in disproportionaliteit staan met het recht op eerbiediging van het gezinsleven en aldus in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster kan niet overtuigen dat haar gezinssituatie van die aard is, dat van haar niet zou mogen worden verlangd dat zij zich houdt aan de haar opgelegde verblijfsrechtelijke verplichtingen en dat zij vervolgens vanuit het land van herkomst, indien gewenst, de nodige stappen zet om het haar opgelegde inreisverbod te doen opheffen of opschorten. In tegenstelling tot wat verzoekster stelt, gaat het ook geenszins om een realiteit waarin een Unieburger nooit het recht zou verkrijgen om een duurzame levensgemeenschap te beleven met een partner, die een inreisverbod werd afgeleverd. Verzoekster dient enkel haar gezinsleven tijdelijk op een andere manier te organiseren, zij het in afwachting van het aflopen van de duurtijd van het inreisverbod van drie jaar, zij het in afwachting van het verzoek van een opheffing of opschorting van het inreisverbod. In de voorliggende omstandigheden maakt verzoekster niet

aannemelijk dat verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de op het spel staande belangen, met name haar persoonlijke en gezinsbelangen en het gerechtvaardigde belang van de Belgische samenleving. Zij toont niet aan dat haar belangen niet op voldoende en op redelijke en evenwichtige wijze in rekening zijn gebracht of dat met bepaalde omstandigheden geen rekening werd gehouden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.24. Gelet op bovenstaande elementen, toont verzoekster geen schending aan van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting door de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

M. OSWALD,	eerste voorzitter.
G. DE BOECK	voorzitter.
E. MAERTENS	kamervoorzitter.
I. CORNELIS	rechter in vreemdelingenzaken.
C. DE GROOTE	rechter in vreemdelingenzaken.
V. LECLERCQ	rechter in vreemdelingenzaken.
C. VERHAERT	rechter in vreemdelingenzaken.
N. DENIES	rechter in vreemdelingenzaken.
R. HANGANU	rechter in vreemdelingenzaken.
C. CLAES	rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. OSWALD